

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 607/2025-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 2) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 3) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 4) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 5) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 6) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], všetci zastúpení Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou, Komenského 3, Veľký Krtíš, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/2/2024 z 19. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. júla 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením najvyššieho súdu. Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

2. Sťažovatelia spolu s ďalšími navrhovateľmi návrhom podaným na Okresnom súde Zvolen (ďalej len „okresný súd“) 1. apríla 2010 žiadali určenie neplatnosti dohody o dočasnom užívaní poľnohospodárskej pôdy z 27. júna 1980 (ďalej len „dohoda“) a zmluvy o ponechaní pozemkov do dočasného užívania na poľnohospodárske využitie z 19. augusta 1988 (ďalej len „zmluva“). Návrh na určenie neplatnosti odôvodnili tým, že podľa nich sú záhradkové osady nelegálne a Obvodný pozemkový úrad vo Zvolene (ďalej len „pozemkový úrad“) začal konať podľa § 7

zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o užívaní pozemkov“). Správne konanie bolo začaté na základe návrhu užívateľov pozemkov vo viacerých záhradkových osadách. Sťažovatelia v žalobnom návrhu svoj naliehavý právny záujem odvodzovali od ich skutočného a reálneho vlastníctva dotknutých pozemkov.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 8C/56/2010-305 z 26. júna 2013 návrh sťažovateľov zamietol s odôvodnením, že na požadovanom určení nemajú naliehavý právny záujem. Podľa okresného súdu zákon o užívaní pozemkov zveruje konanie o vyporiadanie týchto pozemkov obvodnému pozemkovému úradu, v obvode ktorých leží obvod zriadenej záhradkárskej osady. Skúmanie podmienok na takýto postup vrátane základnej podmienky, či ide o platne zriadené osady, je povinnosťou a oprávnením príslušného správneho orgánu, v rámci ktorého musí posúdiť aj uvedenú dohodu a zmluvu ako predbežné otázky. Následne majú účastníci správneho konania k dispozícii opravné prostriedky. Len z tej skutočnosti, že pred príslušným správnym orgánom začína konanie o vyporiadanie vlastníctva pozemkov, nie je možné vyvodiť ohrozenie práv vlastníkov týchto pozemkov a zneistenie ich právneho postavenia, a teda naliehavý právny záujem na určení neplatnosti dohody a zmluvy. Okrem toho okresný súd poukázal na to, že sťažovatelia nepodali žiadnu žalobu o plnenie, a teda len izolované určenie neplatnosti by sťažovateľom neumožnilo užívať ich pozemky.

4. Sťažovatelia podali proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietali nesprávne právne posúdenie existencie naliehavého právneho záujmu bez posúdenia hmotnoprávnych podmienok platnosti zmluvy a dohody.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 13Co/970/2013 z 2. decembra 2014 rozsudok okresného súdu potvrdil a uviedol, že ho považuje za podrobný a komplexný ako po skutkovej stránke, tak aj v časti právneho zdôvodnenia. Odvolací súd sa stotožnil so záverom o nedostatku naliehavého právneho záujmu, pretože konkrétna určovacia žaloba by nevyriešila otázku právneho postavenia navrhovateľov. Určovacia žaloba nie je opodstatnená spravila vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva alebo ak požadované určenie má povahu predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu právny vzťah alebo právo je. Rovnako poukázal na to, že ak k porušeniu práva už došlo, teda je možné žalovať splnenie povinnosti, ktorá z porušenia vyplýva [§ 80 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], preventívna ochrana poskytovaná podľa § 80 písm. c) OSP nemá zmysel a význam. Okrem toho krajský súd uviedol, že zamietnutím žaloby pre nedostatok naliehavého právneho záujmu – ako procesného predpokladu prípustnosti žaloby, je súčasne vylúčený vecný prieskum žaloby. K námietke týkajúcej sa procesného návrhu žalobcov na zmenu žalobného návrhu odvolací súd uviedol, že okresný súd dodržal správny procesný postup a tomto návrhu rozhodol na pojednávaní 26. júna 2013. K tej časti odvolania sťažovateľov, v ktorej poukazovali na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 137/08 z 1. júla 2008, krajský súd poukázal na rozdielne okolnosti oboch prípadov. V tomto kontexte opäť zdôraznil, že konanie by viedlo k ďalším konaniam, keďže by sa postavenie navrhovateľov nevyriešilo iba požadovaným určením.

6. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie 20. februára 2015, teda v čase účinnosti OSP, a toto doplnili už za účinnosti Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)

9. januára 2017. Rozsudok krajského súdu považovali za zmätočný, nespravodlivý a vecne a právne nesprávny. Uviedli, že vo veci boli právne nesprávne vyhodnotenú predložené dôkazy, súdy neprihliadali na skutočnú podstatu a dôležitosť rozhodnutia. Krajskému súdu vytýkali, že konal v rozpore s § 214 ods. 1 písm. a) OSP, ak rozhodol bez nariadenia pojednávania. Podľa ich názoru súd nedostatočne skúmal podmienky existencie naliehavého právneho záujmu, ktorý je daný objektívnym stavom neistoty, ktorý ohrozuje ich právne postavenie ako vlastníkov dlhé obdobie. Vlastnícke právo k pozemkom nemôžu užívať v dôsledku trvania protiprávneho stavu.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľov odmietol a zároveň uviedol, že nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, preto o tomto návrhu samostatne nerozhodol. Vzhľadom na to, že počas dovolania nadobudol účinnosť CSP, dovolací súd uviedol, že podľa § 470 CSP v spojení s princípmi obsiahnutými v čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 3 ods. 1 CSP prípustnosť dovolania posudzoval podľa právneho stavu účinného ku dňu podania dovolania, teda podľa ustanovení OSP.

8. K namietanej vade podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP najvyšší súd uviedol, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňalo kritériá pre odôvodnenie rozhodnutí z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Skutočnosť, že rozhodnutie nespĺňalo predstavy sťažovateľov, sama osebe nezakladá vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP. V súvislosti s námietkou sťažovateľov o nevykonaní všetkých navrhovaných dôkazov najvyšší súd poukázal na viaceré vlastné judikáty.

9. Pokiaľ sťažovatelia namietali nesprávne vyhodnotenie neexistencie naliehavého právneho záujmu, tak najvyšší súd poukázal na vlastnú judikatúru, podľa ktorej nesprávne právne posúdenie nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 OSP. Navyše, dovolací súd konštatoval, že s hodnotením súdov nižších inštancií týkajúcim sa neexistencie naliehavého právneho záujmu sťažovateľov na požadovanom určení sa stotožňuje.

10. Podľa odvolacieho súdu v konaní nebola zistená existencia vady, ktorá by zakladala prípustnosť a dôvodnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f) OSP [aktuálne § 470 písm. f) CSP]. V tomto kontexte uviedol, že podmienkou úspešnosti určovacej žaloby je z procesnoprávneho hľadiska existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorú sú povinní preukázať žalobcovia. Ak všeobecné súdy posudzovali najprv splnenie tejto podmienky, nie je možné označiť ich postup za nesprávny či odporujúci kogentnému procesnému ustanoveniu. Zároveň najvyšší súd poukázal na to, že súdna prax je jednotná v tom, že pokiaľ súd dospeje k záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a z tohto dôvodu žalobu zamietne, nezaobrá sa už žalobou vo veci samej.

11. Ako neopodstatnenú vyhodnotil dovolací súd námietku sťažovateľov o nesprávnom postupe, ak krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na to, že odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu, vo veci dokazovanie nedoplňoval ani neopakoval. Je teda zrejmé, že postup krajského súdu bol plne v súlade s § 214 ods. 2 OSP účinného k 2. decembru 2014.

II. Argumentácia sťažovateľov

12. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú, že počnúc okresným súdom a končiac najvyšším súdom nebolo v konaní skúmané, či na strane žalovaných je splnená podmienka vyplývajúca z § 2 ods. 2 zákona o užívaní pozemkov (Nájomcom alebo užívateľom pozemkov v zriadenej záhradkovej osade sa rozumie člen záhradkárskej organizácie, ktorý na základe zmluvy so záhradkárskou organizáciou alebo poľnohospodárskou organizáciou, alebo inou organizáciou tieto pozemky obhospodaruje a užíva tie pozemky, ktoré slúžia všetkým členom záhradkárskej organizácie, pozn.) čo spôsobuje, že celá vetva súdnych konaní v tejto veci je v rozpore s legislatívou Slovenskej republiky.

13. V rámci ďalšieho okruhu námietok sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uvádzajú, že príslušný pozemkový odbor okresného úradu v septembri 2023 celkom troma rozhodnutiami zastavil správne konania týkajúce sa dotknutých pozemkov v záhradkových osadách. V tejto súvislosti sťažovatelia uvádzajú, že okresný súd listom z 22. februára 2024 informovali o zastavení jednotlivých správnych konaní. Okresný súd tento list síce postúpil krajskému súdu, ale či bol následne expedovaný aj na najvyšší súd, sťažovatelia nevedia posúdiť. Z uvedeného ale vyplýva, že oznamovacia povinnosť o nových dôkazoch bola zo strany sťažovateľov splnená.

14. Dôsledkom zastavenia konaní podľa § 7 zákona o užívaní pozemkov z dôvodu, že osady nespĺňajú zákonné podmienky pre správne konanie, je, že jednotlivé správne konania sú od počiatku neplatné. V tomto kontexte teda nie je zaujímavá odpoveď, či sťažovatelia ako žalobcovia mali alebo nemali naliehavý právny záujem.

15. Podľa sťažovateľov napadnuté uznesenie najvyššieho súdu generuje justičný omyl a odsudzuje ich na úhradu cca 20 000 eur, ktoré majú uhradiť právnemu zástupcovi žalovaných za osady, ktoré neexistujú.

16. V napadnutom uznesení najvyššieho súdu sa striedavo využíva OSP a CSP, čo sťažovatelia považujú za nesprávne a z hľadiska analýzy zasa za zmätočné.

17. Okrem toho poukazujú na to, že dovolanie z 2. decembra 2014 malo na najvyššom súde pridelenú spisovú značku 1Cdo/176/2017. Následne bolo minimálne trikrát vrátené pre procesné pochybenia sudcu okresného súdu, čo spôsobilo aj zmeny spisových značiek, pričom nie všetky sú sťažovateľom známe. V dôsledku takej administrácie spisu sa predošlé podania sťažovateľov stávajú zamlčané. Takýto tolerantný prístup najvyššieho súdu k chybám sudcu okresného súdu spôsobilo, že dovolacie konanie trvalo jedenásť rokov.

18. Sťažovatelia namietajú, že všeobecné sudy devalvovali ich spor na posúdenie existencie naliehavého právneho záujmu, čím sa vyhlí samotnému posúdeniu platnosti namietanej zmluvy a dohody. V tomto kontexte opäť sťažovatelia poukázali na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 137/08 z 1. júla 2008 a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/65/2006, podľa ktorého ak na podanie určovacej žaloby vyzve správny orgán, žalobca nemusí mať na určení naliehavý právny záujem a nemusí ho ani preukazovať.

19. Ďalej sťažovatelia prezentovali svoje presvedčenie o neplatnosti zmluvy a dohody.

20. Napokon sa sťažovatelia ohradujú proti ich znevažovaniu zo strany súdov, pokiaľ sa v ich rozhodnutiach uvádza, že im nejde o vyriešenie otázky platnosti právnych úkonov, ale len o to, aby za svoje pozemky získali čo možno najvyššiu hodnotu. Podľa sťažovateľov im desaťročia ide len o uzavretie nájomných zmlúv s osadami a o platenie nájomného.

21. V závere namietajú, že najvyšší súd nezobral do úvahy zdôvodnenia ich dvoch návrhov na odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu, pričom o druhom podaní – opakovanom návrhu z 15. mája 2023, nie je v napadnutom uznesení ani zmienka.

22. Návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovatelia odôvodňujú obavou z vymáhania súdnych trov za konanie, ktoré bolo od prvopočiatku arbitrárne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

23. Podstatou ústavnej sťažnosti a tvrdení o porušení práv sťažovateľov je nesúhlas s konštatovaním o nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti právnych úkonov, ktoré im z ich pohľadu bránia v riadnom využívaní pozemkov v ich vlastníctve.

24. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012, III. ÚS 209/2021).

25. Námietka sťažovateľov, že zo strany všeobecných súdov nebola skúmaná vecná legitímácia žalovaných podľa § 2 ods. 2 zákona o užívaní pozemkov, čo malo spôsobiť nelegálnosť súdnych konaní, sa javí byť zmätočnou. Sťažovatelia spolu s ostatnými navrhovateľmi sami vymedzili a označili osoby na strane žalovaných, ktorých sa teraz v ústavnej sťažnosti, navyše bez bližšieho zdôvodnenia, snažia spochybníť. Okrem toho z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ani nevyplýva, že táto argumentácia bola súčasťou podaného dovolania či predmetom argumentácie v skorších štádiách súdneho konania.

26. Časť argumentácie súvisiacej so zastavením jednotlivých správnych konaní nie je z hľadiska prieskumu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu relevantná. Pokiaľ aj sťažovatelia v ústavnej sťažnosti tvrdia, že nevedia posúdiť, či informáciou o zastavení správnych konaní najvyšší disponoval, je potrebné uviesť, že toto tvrdenie nie je pravdivé. V bode 4.3 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol, že „*Žalobca 2/ (tu sťažovateľ 2, pozn.) predložil do súdneho spisu rozhodnutia správneho orgánu...*“. Dôvodom zamietnutia žaloby bol nedostatok naliehavého právneho záujmu. Je síce pravdou, že všeobecné súdy poukazovali najmä na v tom čase prebiehajúce správne konania o vyporiadaní pozemkov so všetkými k tomu náležiacimi dôsledkami

(možnosť využitia opravných prostriedkov a skúmanie platnosti zmluvy a dohody v rámci správneho konania), avšak okrem toho súdy vo svojich rozhodnutiach zhodne poukazovali aj na to, že sťažovatelia žiadali osamotené určenie neplatnosti sporných právnych úkonov a aj na s tým súvisiacu nevhodnosť zvoleného prostriedku ochrany ich vlastníckych práv. Najvyšší súd nevykonáva dokazovanie, je viazaný rozsahom dovolania a skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd. Odôvodnenie napadnutého uznesenia reaguje na všetky sťažovateľmi nastolené výhrady uplatnené v dovolaní, a ak aj dovolací súd nereagoval na dodatočné podania sťažovateľov, nejde automaticky o porušenie nimi označených práv. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

27. Rovnako tak nie je pravdivé tvrdenie, že najvyšší súd sa nezaoberal dvoma podaniami, ktorými sťažovatelia navrhovali odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu. V bode 4.2 odôvodnenia napadnutého uznesenia dovolací súd poukázal na oba návrhy, ale vzhľadom na to, že nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie, uvedený postup ústavný súd nepovažuje za chybný.

28. Ďalej sťažovatelia namietali predovšetkým to, že všeobecné súdy sa zaoberali iba otázkou existencie naliehavého právneho záujmu bez posúdenia hmotnoprávnych podmienok platnosti zmluvy a dohody. Najvyšší súd v tomto smere celkom podrobne a v súlade s právnou teóriou i ustálenou judikatúrou odôvodnil správnosť postupu i konečných prijatých záverov krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že úvahy najvyššieho súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne právne prijateľné a ústavne konformné. Najvyšší súd v napadnutom uznesení primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľmi vznesené tvrdenia a námietky, ku ktorým v primerane podrobnej argumentácii zdôvodnil svoje úvahy, opierajúc sa o skutkové zistenia plynúce z vykonaného dokazovania a z nich odvodené právne závery.

29. Úvahy sťažovateľov o ich znevažovaní či devalvovaní ich vecí len na otázku preukázania naliehavého právneho záujmu ústavný súd považuje len za ich subjektívny postoj vyplývajúci z frustrácie z výsledku konania. Rovnako neobstojí kritika administrácie súdneho spisu vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorú ústavný súd považuje len za súčasť prejavu nespokojnosti s činnosťou všeobecných súdov. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na to, že sťažovatelia nenamietali existenciu zbytočných prietáhov v konaní.

30. Z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 137/08 z 1. júla 2008, na ktorý sa sťažovatelia v priebehu konania odvolávali, vyplýva viacero záverov. Predovšetkým v tomto rozhodnutí ústavný súd uviedol, že ak všeobecný súd dospeje k záveru, podľa ktorého naliehavý právny záujem nie je daný, vecnou stránkou podanej určovacej žaloby sa už ďalej nezaobera, lebo žalobu zamietne pre nedostatok naliehavého právneho záujmu bez vecného posúdenia rozhodujúcich žalobných tvrdení. Ústavný súd tiež judikoval, že primárnu právomoc posúdiť platnosť občianskoprávneho úkonu má

všeobecný súd v sporovom konaní podľa tretej, resp. štvrtej časti OSP. Podľa § 40 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov môže nepochybne túto otázku ako predbežnú otázku posudzovať aj správny orgán, avšak to nič nemení na tom, že primárna právomoc v tejto otázke patrí všeobecným súdom. Účastník konania má právo na to, aby platnosť sporného občianskoprávneho úkonu posúdil všeobecný súd postupom podľa tretej, resp. štvrtej časti OSP. Na tomto práve nemôže nič zmeniť skutočnosť, že spornú právnu otázku môže ako predbežnú otázku posúdiť aj správny orgán v správnom konaní. Dôvodom zrušenia rozhodnutia dovolacieho súdu bolo, že tento konštatoval nedostatok naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k sťažovateľke na základe skutočností, ktoré neboli v priebehu konania dokazované. Naproti tomu, v aktuálne posudzovanej veci sťažovatelia svoj naliehavý právny záujem odôvodňovali existenciou vlastníctva a presvedčením o neplatnosti právnych úkonov, pričom výsledkom, hoc aj v ich prospech, by sa nedosiahlo definitívne vyriešenie vzťahov so žalovanými.

31. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 133/2023, II. ÚS 119/2021, II. ÚS 383/2019).

32. Tiež je potrebné uviesť, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľov, ktorým napadli rozsudok krajského súdu, ich dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu CSP prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje.

33. Ústavný súd na základe uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku o ďalších uplatnených návrhoch ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu